

Groot feest bij HTS Oudenoord

De HTS Oudenoord, begonnen in september 1949 als MTS-Werktuigbouw (sinds 1957 waren de MTS 'en opgewaardeerd tot Hogere Technische School) wilde het tweede lustrum groots vieren en het studentencorps, het Utrechts Mechanisch Technologisch Corps (UMTC), kreeg opdracht dit te organiseren in afstemming met de schooldirectie.

Zo werden van woensdag 28 oktober tot en met maandag 2 november 1959 allerlei activiteiten, vooral veel sport, georganiseerd.

Allereerst werd een acht meter hoge, draaiende en 's avonds verlichte mast ontworpen door een docent en gemaakt door de leerlingen. Deze moest de aandacht van het publiek en uiteraard de pers trekken, hetgeen

uitstekend lukte.

Alle andere HTS-corpora in het land werden uitgenodigd sportief hun aanwezigheid te doen gelden, want er waren veel sportactiviteiten, zoals volleybal, schaken, bridgen, voetbal, basketbal en tafeltennis.

Ik zat in de tweede klas van de afdeling Elektrotechniek. Om die lichtmast te construeren en aan het draaien

te krijgen moesten de afdelingen, Werktuigbouw en Elektrotechniek, uitermate goed samenwerken. Door dit project kregen beide disciplines meer waardering voor elkaar; voordien keek men elkaar niet of nauwelijks aan.

Bakfiets

Aangezien ik jarenlang tafeltenniscompetitie had gespeeld, werd mij gevraagd het tafeltennistoernooi te organiseren. Ik mocht tafels lenen van tafeltennisvereniging De Boemerang, waarvan mijn moeder de oprichtster was, mits ik zelf zorgde voor vervoer. Tja, dat was lastig. Mijn kameraad Joop Don en ik huurden een bakfiets waarmee we met drie tafels (zes tafelhelften) door het verkeer naar school (en uiteraard terug!) fietsten. Dat viel niet mee, want doordat ik het stuur niet goed kon houden en letterlijk op een hellend vlak kwam, dreigde ik bij de Bemuurde Weerd de Vecht in te rijden, maar het liep gelukkig goed af. Tijdens het toernooi, waaraan zes HTS'en met ieder twee teams meededen, moest ik (wegens ziekte van één van onze dubbelspelers) nog invallen en wij wonnen zelfs de eerste prijs!

Bierfeest 1959 (Henk Hagenbeuk met pijp)

De lichtmast

Publiekstrekkers

Als publiekstrekker was er op de woensdagavond een voetbalwedstrijd tussen DOS en Norwich City. Voor wie niet van voetbal hield waren er een bier- en/of wijnfeest, een bandavond met Pim Jacobs en op zaterdag een cabaret-dansant (voor genodigden), met Ria Valk en Piet Eekel.

De zondag was gereserveerd voor docenten en oud-leerlingen. Zij gingen met een autobus naar de Veluwe en besloten de dag met een thee-dansant. Maandag was de grote finale. In de middag werden twee lezingen gehouden. De eerste: 'de uitbestedende mens', door onze directeur ir. J.W. Niermans, de tweede lezing was van

professor Volboda, over de automatisering en de plaats van het technisch onderwijs daarbij. Aansluitend werd de tentoonstelling: 'Mens en Techniek' geopend in de aula van de school. De grote feestavond voor de school, met medewerking van Wim Kan en Bueno de Mesquita, was in Tivoli en die avond werd besloten met een groot bal. Het bijzondere aan het optreden van Wim Kan was, dat hij dat Pro Deo deed. Tijdens zijn Japanse gevangenschap in Birma was hij nanelijk bevriend geraakt met een leraar van onze HTS.

Henk Hagenbeuk
hhagenbeuk@hotmail.com

HWtje

21 februari 1985 (deel 2)

Wat vooraf ging: Het is ongeloofwaardig dat verdachten in televisieseries waarin oude zaken alsnog opgelost worden zowat altijd direct weten wat ze 20 jaar eerder op een willekeurige woensdagavond uitspookten. Ik nuanceerde mijn verbazing door te zeggen dat ik zelf nog precies weet wat ik 21 februari 1985 tussen 's morgens tussen 6 en 11 deed in mijn woning op de Weerdsingel Oostzijde nummer 12.

In de aanloop haalde ik aangename herinneringen op aan de wisselende bewoners in het huis naast het mijne, dat altijd tijdelijk bewoond werd door verse immigranten of politieke vluchtelingen. Omdat de laatste groep Ethiopische bewoners onbekend bleek met het verschijnsel vuilnisophalen, ging mijn vriendin langs met vuilniszakken en werd de deur geopend door een grote man met een bebloed mes in de hand. Hij bood mijn vriendin direct een kopje thee aan en hield op met het fileren van een homp lillend vlees. Het bleek dat hij en zijn familie hun afval in het achtertuintje bewaarden of op de kade van de Weerdsingel deponeerden. Een half uurtje later wisten de burens precies dat het in Nederland de bedoeling is om afval in speciale afvalzakken te stoppen, op de juiste tijd op de stoep te deponeren, waarna het keurig door de reinigingsdienst opgehaald wordt.

Het huisvuil in het tuintje en op de kade werd in een paar vuilniszakken gestopt en het stinkende probleem was de wereld uit. Als dank voor deze nuttige informatie kregen we van onze burens een bakje met groentehapjes, die voor de verandering zo lekker waren dat ik zowaar even overwoog vegetariër te worden. Na een paar maanden verhuisden ze en kregen we een gezin naast ons met twee jongetjes van een jaar of tien en een dochtertje dat niet ouder dan vier geweest kan zijn. Het waren de eerste burens waarmee we geen contact kregen, want ze kwamen in de winter naast ons wonen en dan werd het plaatsje achter het huis niet gebruikt. Als ik een van hen op straat tegen kwam en groette, kreeg ik geen reactie. Niet onbegrijpelijk, want ze spraken geen woord Nederlands, maar een taal waar ik op mijn beurt weer niets van begreep. Mijn vriendin en

ik waren in die tijd kinderloos en het verbaasde ons dat we het kleine meisje vaak uren onophoudelijk hoorden huilen. De mensen met kleine kinderen waar we mee omgingen vertelden ons dat je nou eenmaal kleuters hebt die dat vaak langdurig doen en als we de radio wat harder zetten, hadden we nergens last van. Na een maand begon mijn vriendin zich toch zorgen te maken over dat kind en kwam ik op het idee samen met mijn muzikale compagnon Henk Temming voor onze band Het Goede Doel een liedje te schrijven dat 'De muren zijn te dun!' ging heten. Op 21 februari 1985 stonden mijn vriendin en ik om kwart voor zes op, want de Elfstedentocht zou die dag verreden worden en daar wilden we op TV niks van missen. We zaten in de keuken koffie te drinken en hoorden het meisje op het plaatsje van de burens krijsen alsof ze doodgemaakt werd. Mijn vrouw zag over het tuinhekje dat ze daar rillend van de kou in haar pyjamaatje stond en niet het huis in kon. Zij gooide een warme jas over het hekje en ik belde bij de burens aan. Er werd niet opgedaan. Wij besloten het huilende en klapper-tandende kind over het hek ons huis in te tillen, maar een woedende buurman

griste het kind uit onze handen en nam haar mee naar binnen. Ik belde de Gemeente om klokslag negen uur om te vertellen dat er naast ons iets gebeurde wat misschien niet pluis was. Na doorverbonden te zijn met een ambtenaar die iets over het gezin zou weten, ont-aardde het gesprek. Ik was zo onhandig te zeggen dat mijn burens buitenlanders waren, waarna de ambtenaar besloot niet meer te willen luisteren, omdat hij meende met een vreemdelingenhater in gesprek te zijn. Een telefoontje van mijn vrouw, die zelf buitenlander is, werd ook niet serieus genomen. Om tien uur belde ik onze huisarts die me doorverbond met een vertrouwensarts. Die luisterde een kwartiertje en nam maatregelen. Een dag later belde zij me op om te vertellen dat het kind vanwege geconstateerde mishandelingen dezelfde dag nog in een kindertehuis geplaatst werd. Een week later vertrokken de burens en kwam er een vrolijke Turkse familie naast ons wonen. Al na een week was me duidelijk dat Turks eten om te smullen is.